

ВІДГУК

офіційного опонента

**кандидата юридичних наук, доцента Рогальської В.В.
на дисертацію Маринич Ольги Юріївни «Забезпечення прав і законних
інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні», подану на
здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за
спеціальністю 081 «Право»**

Обґрунтування вибору теми дослідження обумовлюється нагальністю забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. Кримінальний процесуальний закон має містити ефективні та дієві механізми забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. Ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні залежить від наявності нормативно закріплених гарантій, що сприяють реалізації прав і законних інтересів людини на стадії досудового розслідування на належному рівні. Причинами неефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні є невірне розуміння учасниками кримінального провадження сутності поняття «забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні»; формалізм у діяльності органів кримінального переслідування на досудовій стадії; номінальне закріплення у кримінальному процесуальному законі прав і законних інтересів людини без їх належного ефективного забезпечення тощо. Саме тому, дисертаційне дослідження О.Ю. Маринич «Забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» є актуальним для розвитку науки кримінального процесу, удосконалення кримінального процесуального законодавства та його практичного застосування.

Мета та завдання дослідження. Авторкою досить влучно сформульовано мету дисертаційного дослідження, відповідно до якої вирішено ряд завдань, зокрема: прослідковано генезу законодавчих положень щодо забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; сформульовано поняття забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; визначено засоби забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; охарактеризовано забезпечення прав і законних інтересів людини на початковому етапі досудового кримінального провадження; охарактеризовано забезпечення прав і законних інтересів людини на етапі досудового розслідування; сформульовано поняття ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; визначено напрями підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; сформульовано пропозиції щодо удосконалення

положень кримінального процесуального закону у частині забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні.

Науково-теоретичне підґрунтя та емпірична база дослідження. Результати дисертаційного дослідження Маринич Ольги Юріївни «Забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» є аргументованими, переконливими та отримані завдяки широкому використанню наукових джерел, емпіричного матеріалу та вмілому використанню існуючого масиву методів наукового дослідження. Зміст дисертації демонструє вміння авторки доводити власні думки, аргументувати, з посиланням на емпіричні матеріали та статистичні дані доводи й пропозиції. Зроблені дисертанткою висновки відрізняються оригінальністю, переконливою аргументованістю з елементами наукової новизни та практичної корисності. Змістовним ознакам наукової новизни відповідає низка сформульованих дисертанткою наукових положень, що виносяться на захист. Так, дисертанткою вперше визначено, що забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні – це надання особі юридичної та фактичної можливості використання права та задоволення законного інтересу або можливості відмови від права та законного інтересу шляхом правового регулювання та реалізації процесуальних гарантій прав та законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; запропоновано унормувати мінімальний 14-денний строк після повідомлення особі про підозру до закінчення досудового розслідування з метою недопущення порушення права на захист внаслідок передчасного завершення досудового кримінального провадження; доведено, що ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні – це здатність процесуальних гарантій за мінімальний термін часу досягнути мети щодо забезпечення особі юридичної та фактичної можливості використати право та задовольнити законний інтерес або можливості відмовитися від права та законного інтересу у досудовому кримінальному провадженні; обґрунтовано, що напрямками підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні є: деформалізація кримінального процесуального законодавства в частині правової регламентації процедурної діяльності сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні, деталізація кримінального процесуального законодавства в частині правової регламентації обмеження прав людини у досудовому кримінальному провадженні, оптимізація судово-контрольної діяльності за обмеженням прав людини у досудовому кримінальному провадженні, діджиталізація досудового кримінального провадження, удосконалення прокурорського нагляду за додержанням законів органами досудового розслідування під час обмеження прав людини у досудовому кримінальному провадженні (стор. 21-22). Авторкою удосконалено: теоретичні положення щодо засобів забезпечення прав і законних інтересів людини у кримінальному процесі. Констатовано, що засоби забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні

поділяються на такі види: доктринальний, нормативний та правозастосовний. Зазначено, що кожен з цих засобів є важливим для ефективного гарантування прав і законних інтересів людини на досудовій стадії кримінального провадження; наукові погляди стосовно забезпечення законних інтересів людини у кримінальному провадженні. Відмічено, що гарантією реалізації законних інтересів особи у досудовому кримінальному провадженні є правове регулювання у кримінальному процесуальному законі порядку судового оскарження рішень, дій або бездіяльності сторони обвинувачення, що перешкоджають здійсненню загальних правових прагнень особи на досудовому етапі кримінального процесу (стор. 22-23). Дисертанткою сформульовано низку положень, що розвивають теорію кримінального процесу. Такими слід визнати теоретичні уявлення щодо забезпечення права людини на розумний строк кримінального провадження. Визначено, що удосконалення законодавчих норм в частині забезпечення права людини на розумний строк досудового кримінального провадження під час воєнного стану може відбуватися такими способами: 1) скасування інституту зупинення та відновлення досудового розслідування; 2) унормування судового контролю за законністю підстав та процесуального порядку зупинення та відновлення досудового розслідування; 3) врегулювання максимальної кількості разів прийняття процесуальних рішень про зупинення та відновлення досудового розслідування у кримінальному провадженні; доктринальні положення стосовно забезпечення права людини на заборону катування під час кримінального провадження. З'ясовано, що відсутність визначення у процесуальному законі чітких меж застосування примусу під час реалізації затримання, приводу, примусового освідчування та примусового відібрання біологічних зразків не сприяє забезпеченню права людини на заборону катування у досудовому кримінальному провадженні (стор. 23). Наукові результати, теоретичні положення, пропозиції щодо внесення змін до кримінального процесуального закону викладено логічно та послідовно. Стиль викладу наукових положень сприяє їх легкому сприйняттю та оцінці їхнього змісту, визначенню доробку дисертанта у розвиток доктрини кримінального процесу.

Ступінь обґрунтованості і достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації підтверджується правильним вибором та використанням сукупності загальнонаукових та спеціальних методів. Під час наукового дослідження застосовувалися методи логіки, історико-правовий, системно-структурний, формально-логічний, порівняльно-правовий, формально-юридичний, соціологічний, статистичний та інші. Комплексне використання цих методів дисертаційного дослідження дозволило авторці одержати обґрунтовані наукові результати щодо забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. Достовірність наукових результатів, теоретичних положень, висновків та пропозицій дисертаційного дослідження обумовлюється емпіричною основою дослідження, яку утворюють результати анкетування 127 слідчих Національної поліції України, 51 прокурора, 73 адвокатів у

кримінальних провадженнях протягом 2024-2025 років, рішення національних судів, рішення Європейського суду з прав людини, а також власний досвід практичної роботи автора, набутий в органах Національної поліції (стор. 21).

Наукова проблема, нове вирішення якої отримано в дисертації. За результатами проведеного дисертаційного дослідження знайшла розв'язання проблема забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні.

Наукове і практичне значення отриманих результатів полягає у тому, що сформульовані в дисертації висновки та пропозиції можуть бути використані у: науково-дослідній сфері – під час подальшої теоретичної розробки забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні (акт впровадження Донецького державного університету внутрішніх справ від 14 травня 2025 року); у навчально-методичній діяльності – при викладанні навчальних дисциплін кримінального процесуального профілю та підготовці навчально-методичних матеріалів (акт впровадження Донецького державного університету внутрішніх справ від 14 травня 2025 року); у законотворчій діяльності – при удосконаленні норм кримінального процесуального закону у частині забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні; у правозастосовній діяльності – для підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні (стор. 23-24).

Повнота викладення матеріалів дисертації у наукових публікаціях здобувача. Основні положення дисертації відображено у 11 публікаціях, з яких: 6 статей, опубліковані у наукових фахових виданнях, перелік яких затверджено МОН України; 2 статті, опубліковані у закордонних виданнях; 3 тез доповідей. Вивчення змісту дисертації та аналіз змісту наукових робіт авторки за темою дисертації, дозволяє зробити висновок, що основні наукові результати дисертаційного дослідження досить повно відображені у публікаціях дисертантки.

Оцінка мови та стилю дисертації, відповідність змісту дисертації спеціальності, із якої вона подається до захисту. Дисертація виконана українською мовою, стиль викладення – науковий. Робота викладена в офіційно-діловому стилі й характеризується влучністю висловлювань, зрозумілістю з однозначністю трактувань упорядкованістю поданого складного наукового матеріалу. Наявні в дисертації положення, висновки та рекомендації достатньою мірою, аргументовані й структуровані. Особисті висновки і пропозиції, в цілому, визначають належний культурний і професійний рівень наукової дискусії. Дисертація складається з вступу, трьох розділів, які містять сім підрозділів, висновків, списку використаних джерел (усього 231 найменування), додатків. Повний обсяг дисертації становить 270 сторінок, із яких основний текст – 212 сторінок. Вірно складений план дисертаційного дослідження дозволив авторці повно та ґрунтовно дослідити забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному

провадженні.

У вступі висвітлено обґрунтування вибору теми дослідження, розкрито її актуальність, визначено зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, сформульовано мету і завдання дослідження, об'єкт та предмет, методи дослідження, розкрито наукову новизну очікуваних результатів дослідження, зазначено практичне значення одержаних результатів, висвітлено апробацію результатів дисертації, кількість публікацій здобувачки за темою дисертації та повноту опублікування результатів дослідження, визначено структуру та обсяг дисертації.

У розділі 1 «Сутність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» авторкою розглянуто генезу законодавчих положень щодо забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні, поняття забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні, засоби забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. О.Ю. Маринич слушно зазначає, що дієве забезпечення будь-якого права або ж законного інтересу людини у досудовому кримінальному провадженні має підкріплюватись законодавчо закріпленим відповідним обов'язком певного суб'єкта (учасника) стадії досудового розслідування (стор. 44). Авторка справедливо зауважує, що гарантії мають бути закріплені на законодавчому рівні та мають бути придатними до реалізації у практичній площині (бути дієвими). У випадках реальної можливості сторони обвинувачення погіршити становище особи у досудовому кримінальному провадженні, гарантії мають забезпечувати належний рівень дотримання прав і законних інтересів під час такого обмеження. Одним з елементів поняття забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні є надання учасникам досудової стадії кримінального провадження можливості реалізувати свої законні права (надання юридичної і фактичної можливості використання прав) (стор. 60). Дисертантка правильно відмічає, що забезпечення прав і законних інтересів людини на досудовій стадії кримінального провадження включає в себе створення умов як для юридичної і фактичної можливості використання прав та задоволення законних інтересів, так і для законної можливості відмови від прав та законних інтересів (стор. 64). Не можна не погодитися з авторським визначенням «забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінального провадженні» як надання особі юридичної та фактичної можливості використання права та задоволення законного інтересу або можливості відмови від права та законного інтересу шляхом правового регулювання та реалізації процесуальних гарантій прав та законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. (стор. 65). Дисертантка значну увагу в окремому підрозділі присвятила дослідженню засобів забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні (підрозділ 1.3. дисертації), що збагатило дисертаційне

дослідження та забезпечило розкриття видів засобів забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні.

У розділі 2 «Забезпечення прав і законних інтересів людини на різних етапах досудового кримінального провадження» дисертанткою досліджено забезпечення прав і законних інтересів людини на початковому етапі досудового кримінального провадження, забезпечення прав і законних інтересів людини на етапі досудового розслідування. О.Ю. Маринич цілком справедливо відзначає, що на початковому етапі досудового кримінального провадження (до внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР) можуть порушуватись різні права і законні інтереси людини, серед яких найбільш значимими, на переконання дисертантки, є: право на ефективне розслідування (право на розумний строк розслідування); право на оскарження рішень, дій, бездіяльності органів досудового розслідування; право на свободу та особисту недоторканність, право на заборону катування (стор. 87). Дисертанткою правильно вказується, що причиною порушення права людини на ефективне початкове розслідування є, насамперед, недосконала правова регламентація процедури початку досудового розслідування, що містить можливість не об'єктивного «фільтрування» джерел інформації на предмет наявності або відсутності ознак кримінального правопорушення. Здійснюваний співробітником правоохоронного органу на підставі законодавчих оціночних термінів суб'єктивний аналіз фактичних відомостей про можливе вчинення кримінального правопорушення часто призводить до бездіяльності дізнавача, слідчого, прокурора щодо невнесення необхідних даних до ЄРДР. В результаті такої бездіяльності порушується право людини на ефективне розслідування на початковому етапі досудового кримінального провадження (стор. 94). Слід підтримати позицію дисертантки про те, що рішення про здійснення повідомлення про підозру має прийматись без зволікань задля вчасного набуття процесуального статусу підозрюваного та відповідно наділення підозрюваної особи можливістю захищатися від кримінального переслідування (стор. 134). О.Ю. Маринич влучно відзначає, що право на захист на досудовому розслідуванні порушується не лише внаслідок несвоєчасного (запізнілого) повідомлення особі про підозру, а також в результаті передчасного завершення досудового розслідування після повідомлення особі про підозру. Якщо після повідомлення особі про підозру відразу або через короткий проміжок часу (декілька днів) завершується досудове розслідування та обвинувальний акт спрямовується до суду, то підозрювана особа втрачає можливість реалізовувати право на захист на стадії досудового розслідування. Порушене на етапі досудового розслідування право на захист неможливо компенсувати під час судового провадження, що призводить до несправедливості кримінального провадження у цілому та необхідності виправдання особи за всіма обвинуваченнями. Не можна не погодитись з авторкою, що коли мова йде про ефективність розслідування за основу береться два параметри: досягнення очікуваного результату, затрачений оптимальний проміжок часу. Можливість сторони обвинувачення безконтрольно зупиняти строки

досудового розслідування невизначену кількість разів та на невизначений час створює можливості для зловживання повноваженнями стороною обвинувачення, що не сприяє дотриманню прав і свобод особи у кримінальному провадженні (стор. 147).

У розділі 3 «Ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» авторкою на підставі дослідження ознак розкрито поняття ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні, визначено напрями підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. У контексті ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні авторка влучно відзначає, що ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні напряму залежить від «якості» (дієвості) гарантій, які забезпечують використання встановленого законом права чи реалізацію законного інтересу. Окрім наявності процесуальних гарантій, від яких залежить реалізація прав і законних інтересів особи, показником (критерієм) ефективності є мета, яку переслідує особа використавши право чи реалізувавши законний інтерес (стор. 188). Цінними для забезпечення ефективності забезпечення прав і законних інтересів є теза авторки про те, що дія процесуальних гарантій у площині ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні може бути спрямована й на досягнення мети у вигляді забезпечення особі юридичної і фактичної можливості відмовитися від права та законного інтересу за мінімальний термін часу (стор. 197). Необхідно погодитися з висновком авторки про те, що гарантії забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні і є інструментом втілення у життя задекларованих правових положень. Ефективність дії гарантій забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні залежить від якості закону, якості кримінальних процесуальних рішень уповноважених осіб, затраченого проміжку часу та сукупності засобів і способів досягнення мети (стор. 191). Дисертантка ґрунтовно дослідила поняття ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні та підсумувала, що ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні виявляється у двох аспектах: 1) здатність процесуальних гарантій за мінімальний термін часу досягнути мети щодо забезпечення особі юридичної та фактичної можливості використати право та задовольнити законний інтерес; 2) здатність процесуальних гарантій за мінімальний термін часу досягнути мети стосовно забезпечення особі юридичної та фактичної можливості відмовитися від права та законного інтересу (стор. 197). Корисним для удосконалення норм кримінального процесуального законодавства є визначені авторкою напрями підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів та пропозиції щодо удосконалення

правового регулювання забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні (стор. 198-220).

Відповідність дисертації встановленим вимогам. Оформлення дисертації відповідає усім нормативним вимогам, що пред'являються до такого виду наукових робіт, зокрема: Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), що затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, наказу Міністерства освіти і науки від 12 січня 2017 року № 40 «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44. Структурна будова дисертації відповідає плану. Зміст викладення матеріалу відрізняється науковістю, логічністю, послідовністю. Під час вивчення дисертації академічного плагіату, фабрикації та фальсифікації не виявлено.

Позитивно оцінюючи зміст наукового дослідження О.Ю. Маринич, слід зауважити, що окремі положення дисертації викликають запитання, що може стати підґрунтям для наукової дискусії під прилюдного час захисту дисертаційної роботи. Такими є наступні положення:

1. Виокремлення майбутнього періоду (2025 р. - ...) як етапу розвитку кримінального процесуального законодавства щодо забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні (стор. 47), є не коректним. На думку дисертантки, майбутній період розвитку кримінального процесуального законодавства у площині забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні буде пов'язаний з юридичним закріпленням механізмів забезпечення та гарантій реалізації останніх, посиленні ролі судово-контрольної функції у даному напрямі. Виходить так, що майбутній період розвитку кримінального процесуального законодавства щодо забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні настане з моменту внесення змін до кримінального процесуального закону, а саме з моменту закріплення механізмів забезпечення та гарантій реалізації останніх, посиленні ролі судово-контрольної функції у даному напрямі. Однак, такі зміни можуть і не відбутись, або в відбутись, але не за рахунок посилення судово-контрольної функції, а наприклад за рахунок прокурорсько-наглядової діяльності. В такому разі, майбутній період у інтерпретації авторки дисертаційного дослідження може й не настати.

2. Дисертантка виокремлює такі складові поняття «забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні»: надання особі юридичної та фактичної можливості використання права та задоволення законного інтересу (стор. 54); надання особі можливості відмови від права та законного інтересу (стор. 60). Якщо зі складовою «надання особі юридичної та фактичної можливості використання права та задоволення

законного інтересу» все однозначно, то така складова як «надання особі можливості відмови від права та законного інтересу» потребує уточнення. Хотілося б почути позицію дисертантки, яким чином забезпечуються права людини у досудовому кримінальному провадженні у разі відмови людини від реалізації своїх прав?

3. У підрозділі 1.3 «Засоби забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» дисертантка аналізує види засобів забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні. На стор. 82 роботи авторка пише, що правозастосовний засіб забезпечення прав і законних інтересів людини проявляється у прийнятті правозастосовних рішень, спрямованих на гарантування прав та законних інтересів людини на досудовому етапі кримінального провадження. Прийняття стороною обвинувачення та судом правозастосовних рішень у досудовому кримінальному провадженні не завжди ефективно забезпечує права і законні інтереси людини. Однією з причин вищевказаного дисертантка вважає «застарілі» уявлення слідчих суддів про права і законні інтереси людини, буквальне тлумачення слідчими суддями норм кримінального процесуального закону (стор. 83). Підтримуючи в цілому таку позицію, видається, що під час захисту авторці слід зупинитися на тому, як саме можна позитивно вплинути на «застарілі» уявлення слідчих суддів про права і законні інтереси людини, буквальне тлумачення слідчими суддями норм кримінального процесуального закону».

4. У підрозділі 3.2. «Напрями підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні» як один і напрямів дисертантка розглядає деформалізацію кримінального процесуального законодавства в частині правової регламентації процедурної діяльності сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні (стор. 198-202). Авторка зазначає, що нормативні приписи КПК України в частині правової регламентації процедурної діяльності сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні необхідно деформалізувати у зв'язку з тим, що вказані процесуальні норми негативно впливають на ефективність забезпечення прав і законних інтересів людини; Процесуальні норми, що встановлюють формалізований, деталізований порядок протоколювання (фіксації) процесуальних дій, ускладнюють процедурну діяльність сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні, що необґрунтовано перешкоджає реалізації права на ефективне розслідування та права на розумний строк досудового кримінального провадження (стор. 202). Не дивлячись на влучність вищезазначених прикладів недоліків формалізації процедурної діяльності сторони обвинувачення видається, що деформалізація кримінального процесуального законодавства в частині правової регламентації процедурної діяльності сторони обвинувачення у досудовому кримінальному провадженні як напрям підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні виглядає занадто загальним та неоднозначним. На думку офіційного опонента, наведений напрямок

підвищення ефективності забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні має формулюватися більш конкретно.

Зазначені зауваження мають дискусійний характер та не впливають на загальну позитивну оцінку дисертаційної роботи О.Ю. Маринич.

Загальний висновок: дисертаційне дослідження Маринич Ольги Юріївни на тему «Забезпечення прав і законних інтересів людини у досудовому кримінальному провадженні», подане на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право», є завершеним монографічним дослідженням, у якому досягнуто поставлену мету, у повному обсязі виконані визначені завдання, що мають теоретичне та практичне значення для розвитку кримінального процесу. Дисертація відповідає вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), що затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, наказу Міністерства освіти і науки від 12 січня 2017 року № 40 «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44, а її авторка – Маринич Ольга Юріївна – за результатами публічного захисту заслуговує на присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент –

**кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінального процесу
факультету підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Національної поліції України
Дніпровського державного університету
внутрішніх справ**

Вікторія РОГАЛЬСЬКА

Підпис Рогальської В.В. засвідчую:

**Проректор
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор
Заслужений діяч науки і техніки України**

Олександр ЮНІН